

Helyzetelek

Papírhold

Meg kell magyaráznom, miért ezt a címet adtam az írásomnak. A történetben szereplő egyik főhős (a másik mondanom sem kell, hogy én volnék) egy híres színész, akit az idősebbek két-három nagy filmben láthattak a hetvenes években, éspedig a *Love Story*, a *Gengszterek sofőrje*, illetve az alcímben szereplő *Papírhold* őrzik meg nekünk az alakját, no meg a hölgyek és persze az urak emlékezete, előbbiek epekedve nézték mosolyát, mi utóbbiak pedig próbáltuk utánozni mozgását, félszeg szavait, vagy csak úgy, filmsztárosan akartunk kinézni, ahogy ő. A filmeket jól ismerők már kitalálták, hogy Ryan O'Nealről van szó, akivel összehozott a jó sorom néhány hónapja, amikor a képeimmel turnéztam Amerikában, pontosabban Kaliforniában. Persze a jó sorshoz más is kell, mégpedig

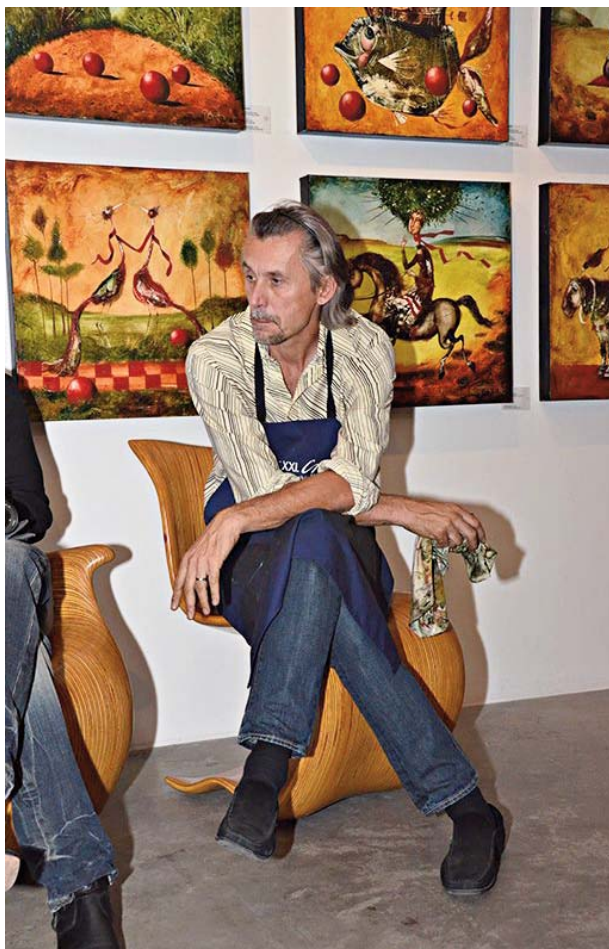
régi barátom, Norbert, aki ott él, és jó ismerőse az említett sztárnak. Mivel kiállításaimat ott festett képekkel oldom meg, így kézenfekvő volt, hogy a „munkálatokról” némi fotó és videoanyag készült. Több se kellett Norbinak, ezeket megmutatta Ryannek, akinek épp nem volt jobb dolga, és meghívott malibui otthonába.

Itt akkor álljunk meg egy pillanatra. Ez az a momentum, amiről már kisgyerekkoromban álmodtam, hogy én egy híres filmszínész házába belépjek, és csak úgy elbeszélgessek vele... sőt, még egy festményt is készítek a teraszán. Mindez megadatott most, nem kis izgalmat kelteve amúgy sem izgalommentes életemben. A ház is megér egy misét, azaz pár szót: az ára pottom 12 millió dollár (nem is akarok utánaszámolni, mennyi is az forintban), egy csoda üvegből és fából, tele képekkel, köztük egy Andy Warhol-vászonnal, a többit meg sem mertem nézni tüzetesebben, annyira meg voltam illetődve. Mégiscsak egy volt világsztár padlóját koptatom.

Előre szóltak, hogy Ryan szomorú, mogorva pasas, aki csak úgy lézeng a világban, mióta párja, a Charlie-angyal Farrah (ki ne emlékezne szőke hajzuhatagára) már nem él, egyetlen öröme Mozart névre hallgató kutyája. Ehhez képest egy szimpatikus, minden külsőségtől mentes, szinte átlagosnak tűnő embert láttam felém sétálni a malibui strandon, ahol a háza áll. Én a színész teraszán vártam, ő pedig a főnyenyen baktatott Mozarttal játszva. Idillikus kép volt, a háttérben a morajló óceánnal... Abszolút festő ecsetjére kíváncszott... De hát azért jöttem, hogy ez a kép a vászonra kerüljön. Persze csak nagyjából, mert én nem tájképeket készítek, hanem az álmaink tájait, jelen esetben kicsit Ryan és az én álmom ötvözését készültem megfesteni. Ryan 70 felett lehet, bár ez nem látszik rajta, köszönhetően talán az amerikai plasztikai sebészeknek, de ne rosszmájúskodjak vendéglátómmal, inkább megemlítem, hogy a teraszon ott lógott egy nagy bokszsák, amit saját elmondása szerint naponta püföl. Na ja, köny-

1. ábra. Ryan O'Neal a malibui ház teraszán

2. ábra. A képeim előtt: Kiállítási fal előtt Laguna Beachen, a LGOCA Galériában

nyű neki, filmszínészkarrierje előtt bokszolóknak készült, és megőrizte a fizikumát az élet súlya és a rohanó idő ellenére. Egy biztos, nem minden a pénz, nem minden a valamikori csillogás, színésznők sokasága, Stúdió 54, New York és Hollywood partijai... Az ember megöregszik, és ha nincs társa, csak egy szomorú öregember válik belőle, aki szinte csak a kutyájával beszélget. Ryannek vannak ugyan gyerekei, de inkább nem mesélem el, mennyire zűrösek. Ezt inkább a képzeletükre bízom. Itthon mondtam is Angélának szülei örökbecsű aforizmáját, amit Székelyföld falvaiban szoktak volt mondani az

öreg házastársak: Ha egyikünk meghal, én beköltözöm a városba.

Ha már a képzeletnél tartunk, az elmúlt években néhányszor már megfestettem egy strandjelenetet (amit persze katalógusomban Ryan is látott), ezt a témát adaptáltam most a malibui környezetbe, a lepedőn egymás mellett ücsörgő szerelmespárral és mellettük rohangáló kutyával vagy gyerekekkel. Tekintetük a végtelen óceánba réved, és talán már nincsenek is itt, legálábbis lelkileg már biztos. Amíg festettem, Ryan hol nézte, hol eltűnt, és egyéb dolgait intézte... A végén csodálkozott, hogy milyen hamar elkészültem. Viszont a kép megnyerte a tetszését, előkerültek a fényképezőgépek, majd a stábjá (mert az is van neki) sűrűn fotózni kezdett. Egymás mellett ültünk, átkarolva a másikat, és szélesen mosolyogtunk a kamerákba. Ő

3. ábra. A kezem - látványfestés a LGOCA galériában

ezt, gondolom, mindennap megteszi, nekem viszont újdonság volt ez a felhajtás. De hát ezért ő a filmsztár, én meg egy magyar festő, aki valljuk meg, nem szokott az ilyesmihez.

Időm lejárt Malibuban, a nap kezdett lebukni a horizont alá, a különleges helyzet megadott, és éltem vele, azaz helyzeteltem. Boldog voltam, bakancslistámról az egyik tételt kihúzhatom.

GYÓRFI ANDRÁS